

Sygn. akt II Ca 330/17

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Spółdzielni Mieszkaniowej w B.**

przeciwko **Z. B.**

o zapłatę 216,62 zł

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 2830/16

I. oddala apelację ,

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej 120 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 330/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2017r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej Z. B. na rzecz strony powodowej Spółdzielni Mieszkaniowej w B. kwotę 216,62 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W apelacji od powyższego wyroku pozwana zarzuciła: naruszenie art. 4 ust. 4 ustawy z 15 grudnia 2000r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2013r., poz. 1222) w zw. z art. 6 kc, art. 233 § 1 kpc oraz niewyjaśnienie istoty sprawy.

Sąd Okręgowy zważył. Apelacja nie ma żadnych uzasadnionych podstaw. Sąd Okręgowy podziela bowiem stanowisko Sądu pierwszej instancji i jego argumentację, a uzasadnienie zaskarżonego wyroku mimo pewnych luk w jego pisemnej transkrypcji, co podnosi skarżąca, jest zrozumiałe, a nadto w wersji cyfrowej jest pełne i takich luk nie zawiera. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa dochodziła od pozwanej zapłaty z tytułu niedopłaty za dostarczone ciepło do lokalu. Skarżąca natomiast, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, nie neguje tego roszczenia co do wysokości, podtrzymując w istocie podniesiony w sprzeciwie od nakazu zapłaty brak „rozliczenia się powódki z pozwaną za pozostałe składniki opłat” i istnienie po jej stronie nadpłaty co najmniej jednego składnika, tj. opłaty za dostawę wody i odbiór ścieków w wysokości 20,73 zł. Przede wszystkim wskazać należy, że podniesienie tak sformułowanego zarzutu, z którego pozwana wywodziła swoje roszczenie wobec strony powodowej, nie mogło jakkolwiek zmierzać do zmiany wyniku sprawy. Pozwana kierując swoim żądaniem wobec powódki, które miałyby rzutować na żądanie przeciwnika procesowego, powinna była albo wnieść pozew wzajemny, albo podnieść zarzut potrącenia. Przydając tylko taką formę procesową swoim ewentualnym roszczeniom wobec strony przeciwnej,

pozwana mogła osiągnąć skutek w postaci albo uwzględnienia żądania powódki w mniejszym zakresie albo braku podstaw do jego uwzględnienia – w przypadku zarzutu potrącenia, albo zasądzenia części lub całości roszczenia na swoją rzecz – w przypadku powództwa wzajemnego. Z tej już zatem przyczyny apelacja pozwanej nie mogła podlegać uwzględnieniu. Niezależnie zatem już od powyższych rozważań i na ich marginesie, wskazać należy, że pozwana podnosząc zarzuty, z których, jak uważała miały być wywiezione korzystne dla niej skutki prawne, powinna była je udowodnić i takie stanowisko w żadnym razie, wbrew zapatrywaniu skarżącej, nie narusza przepisu art. 4 ust. 4 ustawy z 15 grudnia 2000r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2013r., poz. 1222) w zw. z art. 6 kc. Z przyczyn natomiast wskazanych przez Sąd pierwszej instancji brak było podstaw do uznania za dowód jakkolwiek potwierdzający twierdzenia pozwanej, przedstawiony przez nią wydruk (k. 28). Zupełnie ponadto uchodzi uwagi apelującej, że wszystkie zgłoszone przez jej pełnomocnika na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017r. wnioski dowodowe zostały przez Sąd pierwszej instancji oddalone (k. 52), a pełnomocnik nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. po ich oddaleniu. Zatem obecnie nie może on skutecznie powoływać się na uchybienie Sądu I instancji polegające na nieuwzględnieniu tych wniosków dowodowych. Jest to pogląd utrwalony zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, OSNC 2009/7-8/103, Biul.SN 2008/6/13; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2009 r., I CSK 13/09, LEX nr 1211185 i z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 234/09, LEX nr 589835, OSNC-ZD 2010/4/102; wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 czerwca 2013r., I ACa 36/13, z dnia 18 lutego 2009 r., I ACa 809/08, LEX nr 1120180 i z dnia 21 stycznia 2010 r., I ACa 1032/09, LEX nr 1120050; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 czerwca 2011 r., I ACa 617/11, LEX nr 1112457; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 sierpnia 2011 r., I ACa 571/11, LEX nr 1133341; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 maja 2012 r., I ACa 1240/11, LEX nr 1220666; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4 lipca 2012 r., I ACa 304/12, LEX nr 1238476; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 września 2012 r., I ACa 199/12, LEX nr 1238184; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r., I ACa 299/12, LEX nr 1220620; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2012 r., VI ACa 1188/11, LEX nr 1293070; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 stycznia 2013 r., I ACa 1142/12, LEX nr 1271921; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 lutego 2013 r., V ACa 844/12, LEX nr 1280282).

Wobec braku skutecznego sformułowania przez pozwaną w niniejszej sprawie zarzutu potrącenia, czy wniesienia pozwu wzajemnego, brak jest podstaw, co oczywiste, do odmówienia jej uprawnienia do dochodzenia jej ewentualnych roszczeń wobec strony powodowej w odrębnym postępowaniu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację (pkt I), a w myśl art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 kpc, orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II).